

O zvířatech a lidech

Prázdniny začínají, dovolené se blíží a to je přesně ten čas, kdy se téměř každý z nás alespoň na okamžik stane dokumentaristou, fotografem či kameramanem. Někteří klasicky na starší kameru, jiní zase na nejmodernější záznamovou techniku v HD rozlišení a většina z nás alespoň na mobilní telefon se pak snaží zachytit a zvěčnit ty jedinečné zážitky a okamžiky.

Proto také dnes do našeho cyklu osobností a lidí pohybujících se kolem ochrany přírody zařazují svého kamaráda, kolegu a člena našeho spolku Vladimíra Nového. Profesionálního kameramana, scénáristu, mistra střihu a člověka, který tělem i duší je úzce spjat s naším krajem. Vláda má obrovský smysl pro detail a zachycení času, přičemž přes hledáček kamery zaznamenává jednotlivé momenty minulosti a skládá z nich filmové dokumenty, kterými nám všem pak připomíná, že naše minulost byla skutečná.

Poznali jsme se v době, kdy se na náš spolek obracel kdekdo s žádostí o informace a nabízel nám spoluúčast na nejrůznějších projektech. Jednalo se převážně o „šikovné“ manažery absolutně mimo ochranu přírody, kteří dokázali vytáhnout nemalé finanční prostředky ze

státu či EU ve svůj prospěch, aniž by jim šlo o ochranu přírody a nějaká zvířata. Proto také můj první telefonát s Vladimírem Novým byl hodně odměřený a na nějakou další spolupráci jsem se příliš nefixoval. Vláda tenkrát točil dokument o lokalitě Český les a životě v něm a potřeboval nějaké tematické záběry na lokalitě volně žijících živočichů.

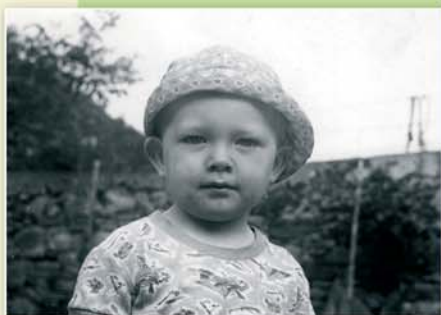
Vyrazili jsme proto s kolegou Milošem Paiskerem na Tachovsko, tak abychom při kroužkování pana kameramana otestovali. Zaujal mě už při nakládání věcí do auta a v prvních minutách po spuštění kamery. Sympaťák, našeho věku, který si nekladl vůbec žádné požadavky a s kamerou byl vždy tam, kde bylo třeba. Když obratně zachytil a nafilmoval i dospělou samici výra velkého sedící na borovici pár metrů od hnízda s mláďaty, kterou

Vladimír Nový
(* 1972)

jsme s Milošem při kroužkování ani nepostřehli, přehodnotil jsem svůj názor a začali jsme se bavit o další spolupráci.

Vladimír Nový se narodil v Sušici roku 1972. Dobruška, Ostružno, Sušice a Šumava jsou jeho srdeční záležitostí, dětství i předci. Kořeny jeho rodu v Pošumaví sahají až do dávné minulosti a přesto, že otec s maminkou už pracovali v SOLO Sušice, tak jeho prarodiče zažili ještě éru váženého selského rodu. Jak sám říká, jako dítě byl odchován spolu se dvěma staršími sourozenci na čerstvě nadojeném mléku a domácí zabijačce. Nevidět dobové fotografie, na kterých má tváře zdravě buclatého dítěte, tak bych tomu ani nevěřil, jelikož dnes je spíše příznivcem zdravé střídme výživy, postavené na zeleninovém základu, bez zbytečného tělesného tuku.

Ze Sušice se mu do Plzně moc nechtělo, ale když vychodil střední průmyslovou školu a následně si dodělával inženýrský titul na Západočeské univerzitě, kam rovněž nastoupil i na náhradní vojenskou službu, seznámil se v hudebním kabinetu Státní vědecké knihovny v Kopeckého sadech se svou budoucí manželkou, knihovnicí Vladkou (Vladimírou).

V tu dobu ještě jako mladý rebel zpíval v punkové kapele „Akce Z“ a texty jeho skladeb jste mohli zaslechnout nejen na koncertech jejich skupiny, ale třeba i před Mac Donaldem na Americké třídě. Text autorského songu „Kde je vaše láska, když usedáte k obědu?“ mě opravdu dostal, a jak jsem si myslel, že Vládů znám, tak jsem si tím v ten okamžik jist rozhodně nebyl.

V roce 1996 se pak Vláša s Vladkou vzali, mají dvě dcery, starší Agátu a mladší Sofii. Dnes je Vláša nejenom vzorným manželem a tátou, výrazným kameramanem a producentem dokumentů, ale i členem našeho spolku. Spolu jsme natočili dva filmové dokumenty a nespočet šotů či záznamů do týkájkících se naší činnosti i ochrany přírody.

Hrozně rád na ty časy vzpomínám, neboť jsme s Vládou v některých věcech úplně stejně naladěni a nikdy jsem mu nemusel říkat, co a jak má natáčet či stříhat. Byla to

opravdu velice krásná spontánní spolupráce a myslím, že je to zejména na dokumentu „Jeden rok na Záchraně stanici živočichů v Plzni“ i vidět. Čtyřicetiminutový dokument je sestřihán z 25 hodin filmového záznamu pořízeného v průběhu jednoho kalendářního roku. Vzpomínám, jak jsme s Vládou a technickým vybavením za půl milionu korun jeli na vratké kanoji kus řeky Mže. Jak jsem ho s kamerou za čtvrt milionu korun tahal na laně do korun stromů na hnízdní kolonii volavek popelavých, jak jsme filmovali na operačním sále či pitevně. Brodili se bahnem na mokřadu v Líních, v rákosinách a rybnících na Tachovsku, překonávali Úterský potok, urazili převodovku na Ladě Nivě pod hnízdem černého čápa na Plzni severu či bloudili a hledali hnízda ptáků v domažlických sésích. Filmovali jsme ale i na dálnici zásah u autem sraženého srnce, zamrzlých rybnících či v samotném středu měst.

Vážím si Vládi a jeho práce i proto, že jsem nikdy z jeho úst neslyšel, že něco nejde nebo že je něco problém. Vždy, když šlo o společnou věc, vždy si to nějak zařídil a jel, byl tam, kde bylo potřeba. A když jsme pak točili náš druhý zvířecí dokument „Jak se jim s námi žije?“, nebál se s kamerou ani do letadla, ani na lešení, ústřední hřbitov či skládku komunálního odpadu v Chotíkově.

Práce dokumentaristy není však pouze jen o natáčení, dobrodružství a kameře, za každým dokumentem jsou pak desítky i stovky hodin strávených ve střížně u počítače, skládání obrazových sekvencí, ladění textů, hudby a podobně. I v tomto směru si s Vládou hodně rozumíme. Pravda, ze začátku jsem měl snahu mu do toho mluvit, ale vždy po pěti minutách jsem zjistil, že bude lepší ho nechat v klidu pracovat, neboť vždy to, co jsem s nadšením navrhoval, už v dokumentu dávno měl. A přitom, jak jsem se dozvěděl, Vláša zvířata začal točit až s námi a mnohem více ho profesně zajímala historie, lidová architektura, řemesla a příběhy leckdy i obyčejných lidí. Proto také jeho filmové dokumenty jsou většinou věnovány těmto tématům.

A co dělá Vláša Nový, když nestříhá, netočí a nesedí ve střížně?

Jako dítě rád rybařil, velice slušně maloval, s přehledem vyhrával znalostní přírodovědné olympiády, se zájmem a dobrovolně chodil do matematicko-fyzikálního kroužku. Na studiích točil klipy a scénky, skládal texty i zpíval a chodil do onoho hudebního kabinetu. Dnes se mu práce stala koníčkem a nedovede si představit, že by dělal něco jiného. Většinu času tráví v práci a na univerzitě. Volný čas pak věnuje hlavně rodině a společně zase jezdí ale spoň po těch nejzajímavějších místech, kde byl, filmoval a točil.

Tady je vidět, jak je vše krásně propojeno a jak se nám pomyslný kruh zase pěkně uzavírá. S Vladimírem Novým a jeho rodinou se zase vracíme zpět na Šumavu, Sušicko a tam, kde jsme vlastně začali.

■ Karel Makoň, DESOP Plzeň

Seznam videodokumentů vytvořených Audio-video studiem Západočeské univerzity

Odkaz věků*Česko-bavorské pomezí hrady* Okresní muzeum v Klatovech*Lidová architektura západních Čech*Brána do minulosti techniky*Klenoty křesťanského umění v západních Čechách*Kouzlo litografie*Železná opona Česko-bavorská hranice 1948-1989* Ohrožené památky západních Čech (oceněno I. místem v novinářské soutěži o Prix non pereant 2006)*Skrytá краса*Český les příroda-historie-život*Šumava příroda-historie-život* Novohradské hory příroda-historie-život*Tradice lidové kultury Plzeňského kraje*Jeden rok na Záchraně stanici živočichů*Barevný svět hub* Vítejte na zámeckém statku Býkov*Jak se jim s námi žije?* Po stopách středověkých hradů v Plzeňském kraji*Tempus rerum imperator* Plzeňsko*Městské památkové rezervace a zóny Plzeňského kraje*Karel Klostermann-básník Šumavy* Historie západních Čech v obrazech*Toulky plzeňským venkovem*Národní kulturní památky PK*Památky ukryté v krajině*Železná opona na česko-bavorské hranici v letech 1948-1989*Otevřená česko-bavorská hranice*Příroda a lidé, Panská sídla a církevní památky, Městská architektura, Technické památky, lidová kultura*Příběhy panských sídel*Symboly staletí